

[Korsgaard.]

men over for Erhvervet som Helhed at tilvejebringe saadanne Tilstande, at det kan betale en ordentlig Løn.

Jeg forlod den højtærede Finansminister paa et for tidligt Tidspunkt, idet jeg gerne vilde have sagt endnu et Par Ord om den udenlandske Statsgæld. Den højtærede Finansminister antyder, at nu er Forholdene væsentlig forandret i Sammenligning med for et Aars Tid siden, da det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen rejste Problemet om at betale Renter i Papirmønt fremtidigt fremfor i Guld. Jeg maa forstaa dette, at Problemet i det hele taget rejses nu, saaledes, at egentlig er den højtærede Finansminister efter det, der siden er sket, af den Mening, at vi nu bør gaa over til Papirbetaling, og jeg vil for mit Vedkommende sige, at jeg kan ikke se rettere, end at al Billighed nu maa tale for, at vi gør dette. Det kan ikke være rimeligt, at vi, fordi vi paa et vist Tidspunkt, for mange Herrens Aar siden, optog Laan paa et eller andet Grundlag, stadig skal hænge paa det, skønt det Land, der gav os Laanet, har forladt alt det, der var Baggrund for at kræve Betaling i Guld. Det, synes jeg, er meget urimeligt, og jeg haaber, at alene det, at Udtalelsen er fremsat, betyder, at der er Sandsynlighed for, at vi ikke gør det mere (Henvendt til Formanden: Er Tiden udløbet?).

Formanden: Ja.

Korsgaard: Det var kedeligt, for jeg havde endnu et Par Bemærkninger, men saa maa man tage dem med ved en anden Lejlighed.

Jønson: Ved Finanslovens første Behandling gives der os Repræsentanter Lejlighed til for vore Vælgere at gøre Henstillinger til denne eller hin Minister. Jeg har fra Vælgere modtaget adskillige Ønsker, som jeg nu skal udtale mig om.

Der er ærede Medlemmer, der før har hørt mig tale om Jernbaneforholdene i min Valgkreds, i Valby, og jeg er nødt til igen at omtale denne Sag i Dag. Allerede saa langt tilbage, som da Hr. Slepsager var Trafikminister, rettede jeg en Henstilling om, at vi i Valby fik den samme Ret, som man har i andre Storbyer, til at standse et Morgenhurtigtog og et, der kommer ude fra Landet om Aftenen. Det, synes jeg, var et rimeligt Ønske i en Bydel, der nu tæller ca. 60 000 Mennesker, hvortil kommer, at der i Frederiksberg, i Rødovre og

Hvidovre, der i de senere Aar har haft en kolossal Befolkningstilvækst, er adskillige Tusinder, der har nærmest til Valby Station. Jeg fik af Hr. Slepsager det mærkelige Svar, at jeg maaske var en god Repræsentant for Valby, men ikke saa god, at jeg kunde faa ham til at standse disse Hurtigtog, for det vilde betyde en Udgift for Staten paa 500 Kr., hver Gang et Tog standsede.

Jeg blev helt forbløffet, og jeg har selvfølgelig senere undersøgt denne Sag. Jeg ved ikke, hvem der har givet Hr. Slepsager de Oplysninger, men de er naturligvis fuldstændig fejlagtige. Vel har vi Statsbaner, der ikke giver noget Overskud, men de vilde sandelig komme til at give langt større Underskud, hvis det skulde koste 500 Kr., for hver Gang man lod et Tog standse. Saa henstillede jeg til den senere højtærede Trafikminister Hr. Stensballe at undersøge Sagen. Han efterkom min Henstilling og anmodede mig om en Dag at følge med ud til Valby, saa vilde han tage Generaldirektøren og de øverste Jernbanemænd med ud for at se paa Forholdene; dengang var Hr. Andersen-Alstrup Generaldirektør. Efter at vi havde set paa Forholdene, var de Herrer ganske enige med mig i, at der burde gøres noget, og selv om vi ikke kunde faa de hurtige Tog standset, saa skulde Befolkningen derude i hvert Fald have Adgang til at afsende Ilgods og andet Fragtgods. Der blev saa bygget et lille Træhus hertil, men nu hører jeg til min store Forbavselse, at det Gods, der bliver indleveret i Valby, af en privat Vognmand køres ind til Godsbanegaarden inde i København, og Udgiften herved paalægges de Mennesker, der afleverer deres Pakker i Valby. Dette er, forekommer det mig, ganske meningsløst. Jeg gaar dog ud fra, at i det mindste alle Godstog standser i Valby, og at man kan have en Vogn staaende derude, som saa kan kobles ind i Toget.

Som Udviklingen er skredet frem, og navnlig med S-Banens Forlængelse ud til Valby, er Forholdene derude imidlertid blevet fuldkommen umulige, og det kan ikke blive ved at gaa, som det nu gaar. Da Nærtrafikken i 1934 blev ført ud til Valby, glædede jeg og mange andre, som bor derude, os over dette moderne Trafikmiddel. Til min store Forbavselse nøjedes man imidlertid med som Ventesaal at opstille en gammel udrangeret Jernbanevogn, hvor Publikum kunde søge Ly mod Sol og Regn og Kulde. Jeg har aldrig set Mage til gammel Kasse, den burde for længst være slaaet i Stykker, men den har altsaa fungeret derude som en Slags Station for Nærtrafikken. Jeg fik saa